

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 830/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	B. C. (1)	w dniu 4 lutego 2014 roku w O. na DK (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem członowym	

składającym się z ciągnika siodłowego marki M. o nr rej. (...) i naczepy marki S. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas manewru zmiany pasa ruchu z prawego na lewy, nie uwzględniając prędkości z jaką poruszał się lewym pasem ruchu samochód marki F. (...) o nr rej. (...) kierowany przez K. S. (1) oraz nie zachował odległości pomiędzy pojazdem członowym a samochodem marki F. (...), nie udzielił pierwszeństwa i zajechał tor ruchu pojazdu marki F. (...), którego kierujący K. S. (1) wskutek nadmiernej prędkości, rażąco większej niż dozwolona, nie mając możliwości skutecznego hamowania utracił panowanie nad kierowanym przez siebie samochodem, co doprowadziło do wjechania przez ten pojazd do znajdującego się po prawej stronie jezdni rowu, uderzenia w znajdujące się tam drzewo i przewrócenia pojazdu na skutek czego:

a. R. K. (1), będący pasażerem samochodu marki F. (...) doznał urazu wielonarządowego w tym złamania kości podstawy czaszki z krwotokiem podoponowym i podpajeczynówkowym oraz do komór mózgu które to obrażenia skutkowały jego zgonem na miejscu zdarzenia,

b. K. B. (1), będący pasażerem samochodu marki F. (...) doznał urazu wielonarządowego w tym wieloodłamowego złamania kości sklepienia i podstawy czaszki z krwotokiem podpajęczynówkowym i stłuczeniem mózgu, złamania kręgosłupa w odcinku piersiowo - lędźwiowym, stłuczenia płuc, które to obrażenia skutkowały jego zgonem w dniu 7 lutego 2014 roku,

c. D. B. (1), będący pasażerem samochodu marki F. (...) doznał obrażeń ciała w postaci ostrej niewydolności oddechowej, urazu wielonarządowego, urazu czaszkowo - mózgowego, złamania piramidy kości skroniowej po stronie lewej, wstrząśnienia mózgu, krwiaka przymózgowego podstawy lewego płata skroniowego, urazu klatki piersiowej, złamania żebra I po stronie prawej i lewej, stłuczenia płuc oraz jamy brzusznej, złamania kręgów L1, L2, wieloodłamowego przestawowego złamania kości biodrowej prawej, złamania panewki stawu biodrowego prawego bez przemieszczenia, złamania kości biodrowej prawej, które spowodowały chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 k.k.,

d. K. S. (1), kierujący samochodem marki F. (...) doznał obrażeń ciała w

		postaci stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej okolicy czołowej, stłuczenia barku prawego, stłuczenia okolicy obu krętarzy kości udowych oraz stłuczenia kolana lewego z otarciem skóry, które spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni , nie przekraczających 4 tygodni	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
- w dniu 4 lutego 2014r. oskarżony B. C. (1) kierował pojazdem członowym składającym się z ciągnika siodłowego marki M. o nr rej. (...) i naczepy marki S. o nr rej. (...) DK (...) w O. w kierunku K.. Oskarżony poruszał się z prędkością ok. 80 km/h prawym pasem ruchu. W tym samym kierunku lewym pasem ruchu poruszał się K. S. (1) jadąc pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...). K. S. był kierowcą, przewoził czterech pasażerów – W. O., który zajmował miejsce z przodu obok kierowcy, oraz D. B. (1), R. K. (1) i K. B. (1), którzy siedzieli na tylnej kanapie. K. S. poruszał się z prędkością ok. 178 km/h, mimo, że prędkość dopuszczalna na tym odcinku wynosiła 100 km/h. W pewnym momencie oskarżony	protokół oględzin protokół oględzin pojazdu protokół oględzin pojazdu protokół oględzin pojazdu protokół zewnętrznych oględzin zwłok zeznania świadka P. L. zeznania świadka G. K. protokół kontroli drogowej dokumentacja pojazdu zeznania świadka L. O. zeznania świadka N. M. (obecnie P.) zeznania świadka Z. Z. zeznania świadka J. E. zeznania świadka J. P. zeznania świadka R. G.	k. 18-22 k. 24-25 k. 26-27 k. 28-29 k. 30-33 k. 36-37, 202-203, 411-416, 465-466 k. 39, 202 k. 40-41 k. 42-46,48 k. 63-64, 186-187, 466-468 k. 65, 202 k. 66, 200 k. 67-69 k. 70 k. 71-72 k. 74	

<p>postanowił wyprzedzić jadący przed nim pojazd. Oskarżony zasygnalizował zamierzany manewr i rozpoczął manewr zmiany pasa ruchu, lecz źle oszacował prędkość z jaką poruszał się samochód marki F. (...) oraz nie zachował odległości pomiędzy pojazdem członowym a samochodem marki F. (...) i w konsekwencji zjechał tor ruchu pojazdu marki F. (...). Będąc w połowie lewego pasa ruchu oskarżony zorientował się o nieprawidłowym wykonaniu manewru wyprzedzania i ponownie zjechał na prawy pas ruchu. Jadący za nim K. S. (1) widząc zachowanie oskarżonego rozpoczął manewr hamowania, lecz wskutek nadmiernej prędkości utracił panowanie nad kierowanym przez siebie samochodem, wjechał do znajdującego się po prawej stronie jezdni rowu i uderzył w znajdujące się tam drzewo. Z pojazdu wypadli pokrzywdzeni D. B. (1) i R. K. (1). Pojazd przewrócił się na prawy bok. Po wypadku na miejsce wezwano odpowiednie służby, w tym medyczne. Na miejscu zdarzenia stwierdzono zgon pokrzywdzonego R. K. (1). Pokrzywdzeni D. B. (1), K. B. (1) i K. S. (1) zostali przewiezieni do szpitala.</p>	opinia	k. 76
	opinia	k. 103
	opinia	k. 105
	opinia	k. 110-111, 201, 473-474
	zeznania świadka D. B. (1)	k. 113
	opinia	k. 115
	opinia	k. 117-119
	opinia toksykologiczna	k. 121-123
	opinia toksykologiczna	k. 125-127
	opinia toksykologiczna	k. 130-173
	opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego	k. 17
	protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urzędzeniem elektronicznym	k. 109, 185, 317, 482
	opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego	k. 211-232
	zeznania świadka K. S. (1)	k. 233-246
	opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego	k. 275-294
	opinia	k. 296-297
	opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego	k. 344-345
	opinia	k. 357-360, 464
	opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego	k. 367-402
	opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego T. M.	k. 483-485
opinia sądowo – lekarska wyjaśnienia oskarżonego	k. 513-515	
opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego	k. 559-561	
opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego R. R.	k. 559-562	
opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego	k. 565-567	

Kierujący pojazdem marki F. (...) K. S. (1) oraz kierujący pojazdem członowym oskarżony B. C. (1) w czasie zdarzenia byli trzeźwi. Nadto przeprowadzone badanie toksykologiczne krwi pobranej od kierujących pojazdami nie wykazało także obecności środków odurzających czy substancji psychoaktywnych.

Ulica (...) w miejscu wypadku przebiegała w linii prostej. Droga w miejscu wypadku posiadała dwie jezdnie jednokierunkowe, dwupasmowe. Jezdnia, na której miał miejsce wypadek była o szerokości około 9,9 m. Pasy ruchu rozdzielone były znakiem P-1a (linia przerywana). Po prawej stronie jezdni, patrząc zgodnie z kierunkiem jazdy samochodu F. znajdowało się pobocze asfaltowe o szerokości około 1,8 m. W chwili zaistnienia wypadku była pora dzienna. Było słonecznie. Nie było opadów atmosferycznych. Było bezwietrznie. Jezdnia ulicy (...) była o nawierzchni asfaltowej, wilgotnej, czystej i gładkiej. Zdarzenie miało miejsce w terenie niezabudowanym, gdzie dopuszczalna prędkość ograniczona była do 100 km/h.

opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego R. R.

opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego B. M.

opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego T. M.

<p>- na skutek zdarzenia:</p> <p>a. R. K. (1), będący pasażerem samochodu marki F. (...) doznał urazu wielonarządowego w tym złamania kości podstawy czaszki z krwotokiem podoponowym i podpajęczynówkowym oraz do komór mózgu które to obrażenia skutkowały jego zgonem na miejscu zdarzenia,</p> <p>b. K. B. (1), będący pasażerem samochodu marki F. (...) doznał urazu wielonarządowego w tym wieloodłamowego złamania kości sklepienia i podstawy czaszki z krwotokiem podpajęczynówkowym i stłuczeniem mózgu, złamania kręgosłupa w odcinku piersiowo - lędźwiowym, stłuczenia płuc, które to obrażenia skutkowały jego zgonem w dniu 7 lutego 2014 roku,</p> <p>c. D. B. (1), będący pasażerem samochodu marki F. (...) doznał obrażeń ciała w postaci ostrej niewydolności oddechowej, urazu wielonarządowego, urazu czaszkowo - mózgowego, złamania piramidy kości skroniowej po stronie lewej, wstrząśnienia mózgu, krwiaka przymózgowego podstawy lewego płata skroniowego, urazu klatki piersiowej, złamania żebra I po stronie prawej i lewej, stłuczenia płuc oraz jamy brzusznej,</p>	<p>dokumentacja medyczna</p> <p>opinia z oględzin i sekcji zwłok</p> <p>opinia sądowo – lekarska z przeprowadzonych oględzin i sekcji zwłok</p> <p>opinia toksykologiczno – sądowa</p> <p>opinia toksykologiczno – sądowa</p> <p>opinia sądowo – lekarska</p> <p>opinia sądowo – lekarska</p> <p>opinia sądowo – lekarska</p> <p>opinia sądowo – lekarska</p>	<p>k. 34</p> <p>k. 56-58</p> <p>k. 78-80</p> <p>k. 81</p> <p>k. 83</p> <p>k. 177-178</p> <p>k. 179</p> <p>k. 519</p> <p>k. 521</p>	
--	---	--	--

<p>złamania kręgów L1, L2, wieloodłamowego przestawowego złamania kości biodrowej prawej, złamania panewki stawu biodrowego prawego bez przemieszczenia, złamania kości biodrowej prawej, które spowodowały chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 k.k.,</p> <p>d. K. S. (1), kierujący samochodem marki F. (...) doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej okolicy czołowej, stłuczenia barku prawego, stłuczenia okolicy obu krętarzy kości udowych oraz stłuczenia kolana lewego z otarciem skóry, które spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni, nie przekraczających 4 tygodni.</p>			
<p>- możliwe do sprawdzenia elementy decydujące o bezpieczeństwie jazdy samochodu F. (...) prowadzonego przez K. S. były sprawne technicznie.</p>	<p>protokół oględzin opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego</p>	<p>k. 61-62 k. 84-102</p>	
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1	zeznania świadków: P. L., G. K., L. O., N. M. (obecnie P.), Z. Z., J. E., J. P., R. G., D. B. (1), K. S. (1)	- zeznaniom wskazanych świadków Sąd dał w wiarę, bowiem były rzeczowe i logiczne, korespondowały ze sobą wzajemnie, jak i z uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami oskarżonego, nadto potwierdzenie swe znalazły we wnioskach opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego. Na wiarygodność zeznań świadka P. S. – L. nie miała wpływu wynikająca z omyłki rozbieżność dotycząca odległości od pojazdu członowego, bowiem wskazać należało, iż świadek sam wskazywał, że lepiej pamiętał zdarzenie zeznając w postępowaniu przygotowawczym, kiedy w swych zeznaniach wskazał, iż ciężarówka była przed nim jakieś 30 – 50 metrów. Te zeznania świadka były w ocenie Sądu prawdziwe i szczerze.	

1.1	wyjaśnienia oskarżonego	<p>- wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim opisuje on, że faktycznie doszło do wypadku drogowego, jak i w części, w której relacjonuje jego przebieg i zdarzenia bezpośrednio po tym, jak kierujący samochodem marki F. stracił panowanie nad pojazdem zasługiwały na wiarę, były logiczne w kontekście ustalonych okoliczności faktycznych sprawy; wyjaśnienia oskarżonego w w/w zakresie były spójne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami słuchanych w sprawie świadków, a to pasażerów pojazdu marki F., jak i osób przybyłych na miejsce zdarzenia po wypadku.</p>	
1.1	<p>opinia, opinia, opinia, opinia, opinia, opinia, opinia toksykologiczna, opinia toksykologiczna, opinia toksykologiczna, opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego, opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego,</p>	<p>- wnioski opinii były czytelne, jasne i znajdowały rzetelne uzasadnienie w treści opinii, brak podstaw by je kwestionować, wnioski wysnute na podstawie opinii są jednoznaczne. Biegli w sposób kompleksowy i logiczny wyjaśnili wszystkie wątpliwości. Ich opinie były spójne i nie zawierały błędów logicznych.</p> <p>Wskazać należało, iż choć wskazywana przez biegłych wartość prędkości pojazdu marki F. różniła się, to jednak wszyscy biegli zgodnie</p>	

opinia,
opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego,
opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego T. M.,
opinia sądowo – lekarska,
opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego,
opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego R. R.,
opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego,
opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego R. R.,
opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego B. M.,
opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego T. M.,
opinia z oględzin i sekcji zwłok,
opinia sądowo – lekarska z przeprowadzonych oględzin i sekcji zwłok,
opinia toksykologiczno – sądowa,
opinia toksykologiczno – sądowa,
opinia sądowo – lekarska,
opinia sądowo – lekarska,
opinia sądowo – lekarska,
opinia sądowo – lekarska,

wskazywali, iż prędkość ta była znacznie wyższa niż ta dozwolona na odcinku drogi, na którym doszło do wypadku. Jednocześnie wskazać należało, że opinia ustna biegłego z zakresu ruchu drogowego B. M. zakładała dwa warianty odpowiedzialności oskarżonego B. C. za zaistniały wypadek. Jak wskazał jednak biegły w swej opinii ustnej, wydawanej wszak po przesłuchaniu świadka P. L., dając wiarę tym zeznaniom to należy przyjąć, że bezpośrednim sprawcą wypadku był kierujący samochodem ciężarowym wraz z naczepą.

	opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego		
1.1	dowody z dokumentów: protokół oględzin, protokół oględzin pojazdu, protokół oględzin pojazdu, protokół oględzin pojazdu, protokół zewnętrzných oględzin zwłok, protokół kontroli drogowej, dokumentacja pojazdu, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, dokumentacja medyczna, protokół oględzin	- dokumenty sporządzone przez upoważnione osoby, nie budziły wątpliwości co do swej wiarygodności i autentyczności.	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1	wyjaśnienia oskarżonego	- nie zasługiwały na wiarę wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, bowiem twierdzenia te pozostają w oczywistej sprzeczności ze	

zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a to głównie z zeznaniami pokrzywdzonych, jak i wnioskami opinii z zakresu ruchu drogowego R. R.. Biegły jasno wskazał, iż kierujący samochodem marki M. B. C. (1) w czasie zmiany pasa ruchu niewłaściwie upewnił się co do panującej sytuacji drogowej w wyniku czego zajechał tor ruchu pojazdu marki F. a co skutkowało utratą panowania nad pojazdem przez kierowcę pojazdu F.. Działania kierującego samochodem marki M. wyczerpywały znamiona nieudzielenia pierwszeństwa kierowcy samochodu marki F. a co miało bezpośredni związek przyczynowo – skutkowy z zaistniałym zdarzeniem. Biegły dodał jednak, że kierujący pojazdem marki F. poruszał się przed wypadkiem z prędkością rażąco większą niż maksymalnie dozwolona. Prędkość F. skutkowała tym, że w chwili, gdy pojazd ciężarowy przystąpił do zmiany pasa ruchu kierujący F. nie mógł realizować skutecznych czynności obronnych jakie był możliwe dla prędkości maksymalnie dozwolonej. Działania jadącego F. naruszały także zasady ruchu drogowego i miały wpływ na zaistnienie wypadku. Fakt zaistnienia zdarzenia wynika zatem tak z czynności kierowcy samochodu M. jak

i kierującego pojazdem marki F.. Podobnie, biegły T. M. w swej opinii wskazywał, iż do wypadku doszło w ten sposób, że kierujący pojazdem członowym B. C. (1) przystąpił do manewru zmiany pasa ruchu w chwili, gdy był wyprzedzany przez kierującego samochodem F. K. S. (1). W dalszej kolejności kierujący samochodem F. po uniknięciu zderzenia z pojazdem członowym utracił panowanie nad pojazdem i zjechał na prawe pobocze, gdzie uderzył swoim samochodem w drzewo. Zdaniem biegłego bezpośrednio przed wypadkiem kierujący samochodem F. prowadził pojazd z prędkością około 150 km/h, a kierujący pojazdem członowym z prędkością około 80 km/h. Przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie kierującego pojazdem członowym B. C. (1), które miało charakter nieustąpienia pierwszeństwa podczas manewru zmiany pasa ruchu. Nawet biegły B. M., który początkowo w swej opinii pisemnej wskazywał, że nie było podstaw do wypowiedzenia stwierdzenia, iż zachowanie się B. C. (1) miało związek przyczynowo – skutkowy z zaistnieniem wypadku, to jednak w opinii

		ustnej biegły stanowisko to, po przesłuchaniu w sprawie P. S. - L. zmienił, dzielając opinię biegłego R. R., bowiem świadek, w ocenionych jako wiarygodne zeznaniach, inaczej oszacował odległość od pojazdu ciężarowego. Twierdzenie zatem oskarżonego, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiło w ocenie Sądu element jego linii obrony, nastawioną na uniknięcie odpowiedzialności za popełniony czyn – wbrew oczywistym faktom.	
1.1	zeznania świadków: G. S., J. K.	- świadkowie nie mieli szczegółowej wiedzy odnośnie przedmiotu postępowania, nie byli świadkami wypadku drogowego, ich zeznania nie przyczyniły się do poczynienia stanowczych ustaleń odnośnie stanu faktycznego sprawy, mimo to były szczere i spójne, zasługiwały na przyznanie waloru wiarygodności.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	B. C. (1)

<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Przedmiotem ochrony art. 177 k.k. jest bezpieczeństwo w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym oraz życie i zdrowie człowieka. Artykuł ten przewiduje dwie odmiany typu podstawowego przestępstwa spowodowania wypadku komunikacyjnego. W § 1 określono sankcję za spowodowanie tzw. średniego (zwykłego) wypadku komunikacyjnego, natomiast w § 2 – za spowodowanie tzw. ciężkiego wypadku komunikacyjnego. Strona przedmiotowa czynu przewidzianego w art. 177 k.k. obejmuje dwa elementy, a mianowicie: umyślne bądź nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym oraz spowodowanie obrażeń ciała, określonych w art. 157 § 1 k.k. (§ 1) albo śmierci lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu innej osoby (§ 2).</p> <p>Zasady bezpieczeństwa w danej dziedzinie ruchu są ujęte w przepisach określających porządek poruszania się po komunikacyjnych szlakach, w przypadku ruchu lądowego jest</p>	

to przede wszystkim ustawa z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym. Obok reguł skodyfikowanych, na zasady bezpieczeństwa składają się także reguły nieskodyfikowane, a wynikające jedynie z istoty bezpieczeństwa w ruchu. Kierowca ma bowiem obowiązek nie tylko prowadzić pojazd zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także prowadzić pojazd w sposób rozważny i ostrożny (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17.06.1983r., sygn. akt IV KR 113/83, OSNPG 1984, nr 4, poz. 24). Zasady bezpieczeństwa w ruchu są regułami, które w oparciu o wiedzę i doświadczenie życiowe określają sposób korzystania z danej dziedziny ruchu. Do zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zaliczyć należy szerokie spektrum reguł postępowania, które zazwyczaj odnoszą się bezpośrednio do konkretnych sytuacji zaistniałych w komunikacji np. w związku z manewrami wyprzedzania, włączania się do ruchu, ustąpienia pierwszeństwa itp. Obok nich można wskazać zasady o charakterze generalnym, mające szersze zastosowanie, np. zasady ostrożności, ograniczonego zaufania, prędkości bezpiecznej.

Odpowiedzialność karna za spowodowanie wypadku komunikacyjnego możliwa jest w razie ustalenia, że w wyniku naruszenia obowiązującej sprawcę w konkretnych okolicznościach zasady (zasad) bezpieczeństwa doszło do powstania wskazanych w ustawie skutków.

Strona podmiotowa czynu polega na nieumyślności, bo choć naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być umyślne lub nieumyślne, to spowodowanie określonych w ustawie karnej skutków, które przesądzają o przestępności czynu, objęte jest nieumyślnością. Wskazać też należy, iż podstawową przesłanką odpowiedzialności za przestępstwo nieumyślne jest naruszenie zasady ostrożności. Nie można bowiem przypisać nikomu popełnienia przestępstwa nieumyślnego, jeżeli działa on zgodnie z zasadami ostrożności wymaganej w danej sytuacji. Do ustalenia, że czyn zabroniony został popełniony nieumyślnie, ustawa (art. 9 § 2 k.k.) wymaga, aby jego popełnienie miało miejsce na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, w jakich podmiot

podejmuje zachowanie
ryzykując naruszenia
dobra prawnego. Dalej
zauważyć należy, że dla
prawidłowego ustalenia
nieumyślności nie
wystarczy wskazanie
ogólnej nieostrożności
zachowania sprawcy.
Konieczne jest bowiem
wskazanie konkretnej
reguły ostrożności, która
została naruszona, w
wyniku czego doszło
do popełnienia czynu
zabronionego. Dla
przypisania sprawcy
odpowiedzialności za
przestępstwo nieumyślne
nie wystarczy jednak samo
stwierdzenie, że zachował
się on nieostrożnie,
konieczne jest bowiem
stwierdzenie, że był
świadom tego, że
swoim zachowaniem może
zrealizować znamiona
czynu zabronionego
(przewidywał taką
możliwość) bądź też, że
możliwości takiej nie
przewidywał, choć mógł ją
przewidzieć (zob. wyrok
Sądu Najwyższego z dnia
18 lipca 2007 r., sygn.
akt WA 27/07, OSNwSK
2007/1/1682).

Przestępstwo
spowodowania wypadku
komunikacyjnego ma
charakter skutkowy,
konieczne więc jest
ustalenie, że pomiędzy
stwierdzonym
naruszeniem zasad
bezpieczeństwa w ruchu
(umyślnym lub
nieumyślnym), a
zaistniałym wypadkiem

zachodzi związek przyczynowy, a zatem, że zaistniały wypadek jest bezwzględnie efektem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu. Prawidłowa ocena zachowania kierującego wymaga więc dokładnego ustalenia, które czynniki miały wpływ na wystąpienie wypadku. Krąg stawianych sprawcy wymogów odnoszony jest do pewnego zgeneralizowanego wzorca zachowania modelowego kierowcy.

Dla oceny odpowiedzialności karnej za przestępstwo skutkowe za najbardziej przydatną uznaje się koncepcję obiektywnego przypisania skutku, która oprócz wykazania czysto fizycznego przepływu informacji, bądź energii pomiędzy zachowaniem sprawcy a zaistniałym skutkiem, wymaga także ustalenia na płaszczyźnie normatywnej i wykazania naruszenia reguł postępowania z dobrem prawnym oraz tego, by zaistniały przebieg kauzalny prowadzący do skutku był obiektywnie przewidywalny, tj. by był rozpoznawalny dla tzw. wzorca normatywnego wyposażonego w adekwatną wiedzę i doświadczenie życiowe. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie akcentuje także, że nie chodzi tutaj o jakiegokolwiek naruszenie

owych reguł, ale ze względu na funkcje i cele prawa karnego - o naruszenie istotne, które w sposób karygodny zwiększa ryzyko wystąpienia skutku (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2000 r., sygn. akt III KKN 231/98, OSNKW 2000, z. 5-6, poz. 45; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2011 r., sygn. akt IV KK 187/11, LEX nr 950442).

W opinii Sądu oskarżony w dniu zdarzenia w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czyli normy gwarancyjne, których przestrzeganie wyłącza lub znacznie ogranicza niebezpieczeństwo istniejące w ruchu, zaś naruszenie to w sposób poważny zwiększyło ryzyko wystąpienia skutku w postaci spowodowania wypadku, następstwem którego było powstanie zgonu oraz ciężkich obrażeń ciała u pokrzywdzonych. Innymi słowy zachowanie oskarżonego istotnie zwiększyło prawnie nieakceptowalne niebezpieczeństwo dla ruchu drogowego i niebezpieczeństwo to zmaterializowało się w postaci nastąpienia wypadku drogowego o opisanych wyżej skutkach dla pokrzywdzonego.

Doszło przy tym do naruszenia zarówno normy o charakterze ogólnym zawartej w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym statuującą generalną regułę ostrożności, jak również norm szczególnych wyrażonych w art. 22 ust. 1 i 4 oraz art. 24 ust. 1 cytowanej ustawy.

Generalna zasada ostrożności wyrażona została w art. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym. Polega ona na unikaniu wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie dla bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudniać, lub w związku z ruchem zakłócać spokój albo porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Zasada ta ma charakter fundamentalny. Wskazaną wyżej zasadę należytej ostrożności oskarżony naruszył. W realiach niniejszej sprawy oskarżony naruszył także inne skodyfikowane zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zgodnie bowiem z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym oskarżonego obowiązywała nie tylko zwykła ostrożność, lecz ostrożność szczególna. W

myśl cytowanego przepisu kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. W myśl natomiast ust. 4 cytowanego przepisu kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, z wyjątkiem ust. 4a i 4b, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas ruchu z prawej strony.

Z kolei zgodnie z brzmieniem art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany przed wyprzedzeniem upewnić się w szczególności, czy: 1) ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudnienia komukolwiek ruchu; 2) kierujący, jadący za nim, nie rozpoczął wyprzedzania; 3) kierujący, jadący przed nim na tym samym pasie ruchu, nie zasygnalizował zamiaru wyprzedzania innego pojazdu, zmiany kierunku jazdy lub zmiany pasa ruchu.

Ostrożność oskarżonego przejawiać się zatem miała w zwiększeniu uwagi i dostosowaniu swojego zachowania do warunków i sytuacji zmieniającej

się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Winien był on bezsprzecznie ustąpić pierwszeństwa innemu uczestnikowi ruchu – kierującemu pojazdem F. (...) poruszającym się ulicą DK (...), czego jednak nie uczynił. Oskarżony nie upewnił się dostatecznie uważnie czy ma możliwość bezpiecznego wykonania zamierzonego manewru zmiany pasa ruchu celem wyprzedzenia pojazdu jadącego przed nim, przez co wymusił pierwszeństwo na kierującym samochodem F. (...), poruszającym się lewym pasem ruchu.

Nie ulegało wątpliwości, iż prędkość samochodu F. (...) była nadmierna. Kierujący tym pojazdem przekroczył ją wszak prawie dwukrotnie, przez co nie mając możliwości skutecznego hamowania utracił panowanie nad kierowanym przez siebie samochodem, co w konsekwencji doprowadziło do wjechania przez ten pojazd do znajdującego się po prawej stronie jezdni rowu, uderzenia w znajdujące się tam drzewo i przewrócenia pojazdu. Jednak w tej sytuacji zaistniały wypadek należy powiązać adekwatnym związkiem przyczynowo - skutkowym

z opisanym zachowaniem oskarżonego.

Jak wyraźnie wskazał biegły z zakresu ruchu drogowego zachowanie oskarżonego było nieprawidłowe. Biegły z zakresu ruchu drogowego R. R. jasno wskazał, iż kierujący samochodem marki M. B. C. (1) w czasie zmiany pasa ruchu niewłaściwie upewnił się co do panującej sytuacji drogowej w wyniku czego zajęchał tor ruchu pojazdu marki F. a co skutkowało utratą panowania nad pojazdem przez kierowcę pojazdu F.. Działania kierującego samochodem marki M. wyczerpywały znamiona nieudzielenia pierwszeństwa kierowcy samochodu marki F. a co miało bezpośredni związek przyczynowo – skutkowy z zaistniałym zdarzeniem. Biegły dodał jednak, że kierujący pojazdem marki F. poruszał się przed wypadkiem z prędkością rażąco większą niż maksymalnie dozwolona. Prędkość F. skutkowała tym, że w chwili, gdy pojazd ciężarowy przystąpił do zmiany pasa ruchu kierujący F. nie mógł realizować skutecznych czynności obronnych jakie był możliwe dla prędkości maksymalnie dozwolonej. Działania jadącego F. naruszały także zasady ruchu drogowego i miały wpływ na zaistnienie wypadku. Fakt zaistnienia

zdarzenia wynika zatem tak z czynności kierowcy samochodu M. jak i kierującego pojazdem marki F.. Podobnie biegły ds. wypadków drogowych T. M. w swej opinii wskazywał, iż przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie kierującego pojazdem członowym B. C. (1), które miało charakter nieustąpienia pierwszeństwa podczas manewru zmiany pasa ruchu. Kolejno biegły z zakresu ruchu drogowego B. M., który początkowo w swej opinii pisemnej wskazywał, że nie było podstaw do wypowiedzenia stwierdzenia, iż zachowanie się B. C. (1) miało związek przyczynowo – skutkowy z zaistnieniem wypadku, to jednak w opinii ustnej biegły stanowisko to zmienił, dopuszczając taką możliwość.

Między zachowaniem oskarżonego polegającym na niezachowaniu wymaganej szczególnej ostrożności podczas manewru zmiany pasa ruchu z prawego na lewy, nieuwzględnieniu prędkości z jaką poruszał się lewym pasem ruchu samochód marki F. (...) kierowany przez K. S. (1) oraz niezachowaniu odległości pomiędzy pojazdem członowym a samochodem marki F. (...) i

ostatecznie nieudzieleniu pierwszeństwa przejazdu oraz zajęciu toru ruchu nadjeżdżającemu lewym pasem samochodowi F. (...), a nastąpieniem wypadku, w wyniku którego R. K. oraz K. B. ponieśli śmierć, zaś D. B. i K. S. doznali poważnych obrażeń ciała zachodził związek przyczynowy i normatywny. Gdyby oskarżony zachował się zgodnie z obowiązującymi regułami bezpieczeństwa, nie doszłoby do wypadku i następstw tego wypadku, jakimi były śmierć i obrażenia ciała u pokrzywdzonych.

Naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym nastąpiło w wyniku nieuwagi i dekoncentracji, której skutki oskarżony mógł przewidzieć jako osoba już dojrzała. Oskarżony wjechał na lewy pas celem wyprzedzenia poprzedzającego go pojazdu, lecz wcześniej nie upewnił się, że bezpiecznie może zaplanowany manewr podjąć, choć powinien był szczególną ostrożność zachować.

W czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu miał on możliwość zachowania się w sposób zgodny z prawem. Nie zachodziły w niniejszej sprawie ustawowe lub

<p>pozaustawowe podstawy wyłączające winę sprawcy. B. C. nie działał pod wpływem atypowych warunków i szczególnej sytuacji motywacyjnej, która uzasadniałaby podjęcie decyzji niezgodnej z normą prawną. Brak było zatem przeszkód do postawienia mu zarzutu niezgodnego z prawem zachowania, a w konsekwencji do przypisania winy w czasie popełnienia czynu.</p>			
	<p>3.2.Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
	<p>3.3.Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
	<p>3.4.Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			

	3.5.Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. C. (1)	1	1	<p>- orzeczona wobec oskarżonego kara spełnia także cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, a także czyni zadość celom karania w zakresie potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa,</p> <p>- w ocenie Sądu stopień zawinienia oskarżonego był znaczny. Oskarżony dopuścił się przestępstwa, które godziło w bezpieczeństwo w komunikacji, lecz uczynił to nieumyślnie. Uwzględniając jednak jego wiek i życiowe doświadczenia wymagać należało od niego większej dbałości o przestrzeganie wszystkich zasad ruchu drogowego</p>

zapewniających
bezpieczeństwo na
drogach,

- oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął przede wszystkim pod uwagę sposób i okoliczności popełniania czynu. Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu zwiększają takie okoliczności, jak rodzaj naruszonych przez niego zasad ruchu drogowego, oraz fakt naruszenia ich kilku. Oskarżony wszakże naruszył nie tylko zasadę szczególnej ostrożności obowiązującą przy poruszaniu się po drodze, lecz także tożsamą zasadę związaną ze zmianą pasa ruchu. Skutkowało to doprowadzeniem do wypadku, następstwem którego były śmierć, jak i poważne obrażenia ciała pokrzywdzonych. Stopień społecznej szkodliwości należało zdaniem Sądu uznać za znaczny. Oskarżony nie przyznał się przy tym do winy za popełniony czyn,

- okolicznościami łagodzącymi przy wymiarze kary wobec oskarżonego było to, że nie był on karany sądownie i nie odbywał kary pozbawienia wolności. Prowadzi ustabilizowany tryb życia. Sąd wziął także pod uwagę dotychczasowy sposób życia oskarżonego,

a także jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa,

- orzeczona kara w przekonaniu Sądu spełni wobec oskarżonego cele prewencyjne i represyjne, przekonując go, iż złamanie prawa nie jest bezkarne. Uświadomi naganność jego postępowania, nieuchronność i surowość sankcji karnej oraz nieopłacalność takiego zachowania. Kara wywoła także odpowiedni oddźwięk społeczny i przekona innych uczestników ruchu o konieczności bezwzględnego podporządkowania się przepisom obowiązującego prawa,

- liczba stawek dziennych kary grzywny określona została na podstawie zawartości bezprawia w zachowaniu oskarżonego, zaś wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny uwzględnia dochody i stosunki majątkowe oskarżonego, jego warunki rodzinne i osobiste, oskarżony nie ma nikogo na swoim utrzymaniu, pracuje zarobkowo uzyskując dochód w wysokości ok. 5500 złotych, kara grzywny stanowi adekwatną dolegliwość dla oskarżonego uwzględniając uzyskiwany przez niego dochód

B. C. (1)	2	1	- wysokość nawiązki uwzględnia rozmiar cierpień fizycznych, jakie stały się udziałem oskarżycieli posiłkowych w związku z zaistniałym zdarzeniem, lecz także jest możliwa do zapłaty przez oskarżonego w kontekście jego możliwości zarobkowych i majątkowych. Ważne jest w opinii Sądu, aby oskarżony także od strony finansowej odczuł naganność swojego postępowania
B. C. (1)	3	1	- wysokość nawiązki uwzględnia rozmiar cierpień fizycznych, jakie stały się udziałem pokrzywdzonego w związku z zaistniałym zdarzeniem, lecz także jest możliwa do zapłaty przez oskarżonego w kontekście jego możliwości zarobkowych i majątkowych. Ważne jest w opinii Sądu, aby oskarżony także od strony finansowej odczuł naganność swojego postępowania
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

B. C. (1)	4	1	- w toku postępowania oskarżyciel posiłkowy K. B. (3) korzystał z pomocy pełnomocnika wyznaczonego z wyboru, stąd też należało zasądzić od oskarżonego wskazaną kwotę tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego
6. INNE ZAGADNIENIA			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
5	- oskarżony pracuje, jest w stanie zatem ponieść częściowo koszty sądowe, na które w niniejszej sprawie składała się opłata oraz wydatki obejmujące m.in. koszty uzyskania danych o karalności oskarżonego, doręczeń,		

	<p>jak i wynagrodzenie biegłych za sporządzenie licznych opinii w sprawie. Deklarowane przez oskarżonego miesięczne przychody uzasadniają przekonanie, że będzie on w stanie w części zasądzone koszty ponieść. W pozostałym zakresie, bacząc na znaczną wysokość wydatków w niniejszej sprawie, Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych uwzględniając sytuację majątkową B. C. (1).</p>	
8. PODPIS		

ZARZĄDZENIE

1. odnotować fakt sporządzenia uzasadnienia wyroku w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
- obrońcy oskarżonego adw.. K. K.
3. akta przedłożyć w terminie 14 dni od wykonania pkt 1 lub z wpływem.

M., dnia 23 grudnia 2020r.

SSR Maria Mazur